

Ord Tillid skal jeg sige, at jeg har bestræbt mig for ikke at bruge det, netop for at der ikke skulde lægges mere ind i det, end jeg vil have, der skulde lægges deri. Tillid eller Tro, det er jo en Bestandighed i det, som haabes, men denne Bestandighed har jeg, og jeg tør sige mine nærmeste Meningsfæller ingeniunde. Det, vi have, er et lille Haab. „Haabet er som en lille Fugl, de tunge Tanker til Lise.“ Vi staa i dette Øjeblik saaledes, at vi virkelig ikke vide og ikke kunne sige noget om, hvorvidt den højtærede Konseilspræsident her for vort Land og Folk vil blive omend blot en Oktavudgave af Robert Peel og Gladstone, eller om han vil blive et nyt perpetuum mobile, som den gamle Baglerbisp opstiller her i Landet for at fortsætte sit Spil. Det staa for os som usikkert. Men det Standpunkt, hvorpaa vi have valgt at staa, den Betragtning, vi have valgt at anlægge her, kunne vi i enhver Henseende være bekendte, og den Brug, der kan gøres af disse Udtalelser til Skade for en god Sag, tror jeg vil vise sig at være forfejlet. Det er Historien, som jeg opfatter den. Det er min og mange Meningsfællers ogsaa i videre Kredse, Forsvarsvennerne Opfattelse af den højtærede Konseilspræsident, og jeg vil slutte med at sige: Hony soit, qui mal y pense: skam faa den, der tænker ondt derved.

Jeg gaar derefter over til mit sidste Emne. De fremmede Fyrste- og Flaadebesøg her i Landet i Sommer have allerede givet Ordføreren for Tingets Flertal Anledning til i sit indledende Foredrag ved denne Finanslovs Behandling at fremsætte nogle Udtalelser om Rigets Forhold til Udlandet, som vare saa sunde og sande, at de ville finde Tilslutning fra alle Sider. Ordføreren Udtalelser om dette Spørgsmaal fremkaldte endvidere en ganske ekstraordinær Fremtræden af den højtærede Udenrigsminister, idet han allerede paa Forhandlingernes første Dag fandt Anledning til at afgive en Erklæring om Rigets Forhold til Udlandet. Denne Erklæring indeholdt foruden nogle smukke Ord, som ingen Ting sagde, et enkelt Punkt, om hvilket man kan antage, at det er for dette Punkts Skyld, at den hele Erklæring er fremkommen. Det lød saaledes: Jeg tror i Særdeleshed at kunne udtale, at vort

Forhold til vor sydlige Nabo har bedret sig. Og jeg vil — uden at se mig i Stand til at komme nærmere ind paa Sagen, hvad der ikke er mig muligt — udtale Ønsket og Haabet om, at dette bedre Forhold snart maa sætte gode Frugter“. En enkelt senere Taler, det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), har allerede udtrykt sin Tilfredshed med denne Del af Udenrigsministerens Erklæring. Han tilføjede en Slags Beklagelse af, at denne Erklæring ikke var mere fyldig, ikke sagde mere, end den gjorde. Men det ærede Medlem resignerede, han mente, at man burde tage til Takke med den, som den var. Jeg tror imidlertid, at der er en offentlig Mening her i Landet, som kræver eller dog ønsker, at der netop ved den Anledning, der er given, siges noget mere om den samme Sag, om det Spørgsmaal, som baade Udenrigsministeren og de andre Talere kun have berørt rent antydningvis. Det er jo nemlig i Anledning af Sommerens Begivenheder blevet sagt højlydt og bestemt af alle den offentlige Menings Organer her i Danmark uden Partiforskel, at vi have et uafgjort Mellemliggende med vor sydlige Nabo, og at dette skal og maa bringes i Orden, før det fulde og sande Nabovenskab kan indtræde. Overfor de overstrømmende Venskabsbeviser fra Tysklands Side i de senere Aar imod os vilde det ogsaa være lidet stemmende med vor nationale Værdighed, ja med Sømmelighed og Ærlighed i Naboforholdet, om vi ikke paa given Anledning gjorde vor Nabo aabent og eftertrykkeligt opmærksom derpaa. Nu ved jeg ikke, hvorfor den danske Rigsdag skulde være det eneste Sted i Landet, hvor Munden skulde være lukket paa os om den Ting. Man vil maaske sige: Jo, for i Rigsdagen høres det meget mere og meget længere ud, hvad der bliver sagt om den Ting. Ja, bevares, men det er ogsaa Meningen, at det skal høres saa langt ud som muligt. Det er netop Meningen, at det skal høres der, hvor der er Trang til, at det bliver hørt, og naar det kan gøre mere Virkning, at det bliver sagt i den danske Rigsdag, end om det bliver sagt andetsteds, skal det ogsaa siges her.

Jeg vil derfor tillade mig paa ny at henlede Opmærksomheden paa vort Forhold til det tyske Rige. Jeg tænker der-